

Samen sterk

De rol van de mantelzorger

uitgave juni 2026

Inhoud

Annie Vogels-van Lieshout:
"Warm bad" 4

Familie Hoeks:
"Jullie horen bij mij" 8

Arno van Asten,
kritische mantelzorger en
pleitbezorger van betrokkenheid 12

Alzheimer café Eindhoven 14

De wisselende rollen
van de mantelzorger 15

Cliëntenvertrouwenspersoon
Wet zorg en dwang bij Archipel 19

Voorwoord

Het is heel waardevol om betrokken te blijven bij iemand om wie u geeft. Ook als diegene niet meer thuis kan wonen. Bij Archipel is goed contact met mantelzorgers geen 'doel'. Ons doel is dat mensen bij ons fijn wonen en fijn leven. Samen met de familie willen we dit doen. Want niemand kent een moeder, vader, broer, zus of geliefde zo goed als u.

Ik was zelf mantelzorger voor mijn schoonmoeder. Ik was ook de eerste contactpersoon voor het verzorgingshuis waar zij woonde. Als er iets was, belden ze mij. En dat vond ik goed. Ik wist immers wat ze prettig vond en waar ze plezier aan beleefde. Ik wist hoe ze haar boterham het liefste at. En dat ze niet blij werd van een gymles, maar liever rustig in haar kamer zat met koffie en een puzzel. Het personeel leerde haar beter kennen door mij. Dat droeg bij aan een waardevol leven.

"Ik weet zelf hoe moeilijk het is om los te laten als mantelzorger"

Soms is het moeilijk om als familie mee te beslissen. Bijvoorbeeld als het gaat om veiligheid. Zet je iemand in een rolstoel? Of laat je vader of moeder zelf een rondje lopen in de tuin, ook al is er een kans op vallen? Dan is het goed om samen te praten over wat iemand een fijn leven geeft.

"Samen zorgen we voor een waardevol leven"

Loslaten betekent risico's accepteren. Maar als we de kwaliteit van leven van de persoon op de eerste plaats zetten, maken we samen de juiste keuze.

Mijn schoonmoeder heeft mij veel geleerd. Als bestuurder praat ik over kwaliteit van leven. Maar ik heb als mantelzorger ook gevoeld hoe moeilijk het is om daar ook daadwerkelijk voor te kiezen. Want ook ik vond het lastig om écht los te laten. Door mijn persoonlijke ervaring weet ik hoe belangrijk het is dat zorgmedewerkers en familie blijven praten. Ook als het niet makkelijk is. Juist dan.

Veel leesplezier!

Katinka van Boxtel

Annie Vogels-van Lieshout: "Warm bad"

Fons Vogels woont sinds een jaar in Akkers en zijn echtgenote Annie bezoekt hem elke dag.

"Op vakantie
ga ik niet
alleen, dat
deden we altijd
samen"

"Fons werkte nog gewoon in zijn eigen elektrotechnische bedrijf. Hij heeft enkele kleine beroertes gehad, dat was schrikken. In eerste instantie wisten we dat niet; hij was al drie keer in de scan geweest en er was niets op te zien. Maar ik zag dat zijn been trok en ging weer naar de huisarts. Pas op de MRI-scan zagen ze het. Na het ziekenhuis kon Fons niet naar huis. Hij heeft eerst in Geldrop in een verpleeghuis gewoond. Helaas kreeg hij daar weinig tot geen therapie. In het begin kon hij nog goed lopen, nu niet meer... Ze vonden Fons te goed voor revalidatie en er was ook gedoe over zijn indicatie. Ik heb er zo'n rotgevoel aan overgehouden." Fons, hoofdschuddend: "Niet te geloven, hé." Annie: "Gelukkig stond hij hier al op de wachtlijst en duurde het niet lang voor er een plaatsje vrijkwam. Ons huis is vlakbij en ook onze drie dochters wonen niet ver weg. We belandden hier in een warm bad! Hier krijgt hij wel twee keer per week therapie. Ik weet dat Fons moet focussen op wat hij nog wel kan maar ik zie nog steeds kleine stapjes vooruitgang; millimeter- en centimeterwerk."

Zelfredzaam

"We moesten stoppen met het bedrijf; er was geen opvolger en overname ging niet door. Fons had het daar moeilijk mee." Fons: "Ja, het was een groot stuk van mijn leven. ►

"Iedereen
kent en helpt
elkaar, dat
voelt als een
eenheid"

Ik deed het werk zo graag.” Annie: “Het was ook een fijn bedrijf met fijne mensen. In twee jaar is ons leven dus ingrijpend veranderd. Ik woon nu alleen in het grote huis en ik ben elke dag hier. Ik kom pas ‘s middags, anders doet Fons niets met andere mensen of in de dagbesteding. Dan haal ik Fons na zijn middagdutje uit bed. We gaan soms naar de Gasterij maar het liefst gaan we naar buiten, in de tuin of het dorp. Daarna eet ik thuis of bij onze dochter en ga ik ‘s avonds weer terug. We kijken samen tv en ik breng Fons naar bed. Ik vind het belangrijk dat hij weet wat er speelt in de wereld, dat zijn hersens blijven werken en dat we goed contact

blijven houden. We zijn tenslotte al 53 jaar getrouwd. Ga ik wel eens weg, dan komt onze dochter ‘s avonds. Ik wil niet hebben dat Fons al vroeg naar bed moet. De meiden komen sowieso elke week.”

“Of ik aan mezelf toekom? Gelukkig ben ik zelfredzaam en fit. Mijn hobby is tuinieren en ik heb een grote tuin! Op vakantie ga ik niet alleen, dat deden we altijd samen. Ik laat Fons ook zeker niet een week alleen. Ik vind het nog steeds fijn om samen dingen te doen. Ik ga wel eens met mijn zus op pad, dan weet ik dat onze dochter hier is. Dat heb ik wel eens nodig en ik kan alles bespreken

met mijn zus. Fons komt ook wel naar huis, dan halen de meiden hem op want ik kan de rolstoel met ondersteuning het laatste stukje niet duwen. En anders pakken we een taxi. De kinderen vinden het fijn om met z’n allen thuis te zijn; ‘net als vroeger’. Dan willen ze gourmetten, doen ze de boodschappen en ruimen op. Ook zij, hun partners en de drie kleinkinderen missen de gezelligheid en het gezin. Fons vindt dat ook fijn. Nadeel is wel dat Fons thuis denkt dat hij beter is; dan gaat hij het magazijn opruimen. Het valt dan zo tegen dat hij weer terug moet. Dat is confronterend, wanneer hij iets niet kan.”

Gerust hart

“Ik denk aan mezelf maar ik moet ook aan Fons denken, dat hij onder de mensen blijft en contact houdt met zijn afdelingsgenoten, van wie er veel alleen zitten in de huiskamer. Maar gelukkig is het hier warm en hij krijgt elke dag bezoek. De medewerkers zijn vriendelijk en groeten ons altijd. Ik heb het gevoel dat er meteen iemand is als er iets aan de hand is. Hier ben ik niet bang dat er iets misgaat en ik ga altijd met een gerust hart naar huis. Iedereen kent en helpt elkaar, dat voelt als een eenheid.” ■

“We moesten stoppen met het bedrijf; er was geen opvolger”

“Ze is telkens
weer blij verrast
wanneer ze haar
kledingkast
opendoet en
overal rood ziet”

Familie Hoeks:

“Jullie horen bij mij”

Mevrouw Jo Hoeks (92) woont sinds januari 2021 in Berkenstaete. Haar zoon en twee dochters komen elke week bij haar in Son en Breugel.

Jo is een bekende in Breugel; ze was juf op de Petrus Canisius-school en gaf les aan de kinderen van het woonwagencentrum in een combinatieklas: “Wanneer we met ons mam in het dorp lopen, horen we regelmatig ‘hallo, juffrouw!’ van mensen die bij haar in de klas zaten”. Ze heeft het naar haar zin omdat ze de mensen in Berkenstaete “zo gewoon vindt en gezellig om mee te kletsen. Het enige jammere is dat hier geen afgesloten tuin is.”

Dochters Franneke en Treke wonen beiden in Den Bosch en spreken onderling af wie wanneer gaat. Hun broer Maarten woont in Son en komt in het weekend. Franneke en Treke: “Toen het thuis niet meer ging voor ons pap en mam, was er een plekje vrij hier. Ze ging naar Berkenstaete voor de dagbesteding dus het was al een bekende plek voor onze vader en ons. Ze woonden ook vlakbij. Dat maakte de overgang wat zachter voor beiden en dat ging goed; het gaf rust en hier wordt heel goed voor haar gezorgd. Vlak daarna begon ons pap te kwakelen en kwamen we op een heel andere manier in de mantelzorg terecht. Maar juist omdat ons mam hier woonde, konden ze de laatste jaren lief zijn voor elkaar.”

Mooie schoenen

“Ons mam heeft dementie maar ze loopt goed met de rollator, is scherp en nieuwsgierig; ze ziet alles, vooral wanneer mensen mooie schoenen aan hebben, herkent nog veel mensen van gezicht, maakt graag een praatje. Ze haalt ons nooit door elkaar, terwijl veel mensen denken dat we een tweeling zijn. Soms weet ze niet precies wat wij van haar zijn, maar ze weet wel: ‘jullie horen bij mij’. We proberen haar zo veel mogelijk mee te laten doen aan Dagbesteding Doe & Deel; tekenen, zingen, muziek luisteren. Al haar tekeningen bewaren we, enkele hebben in het Van Abbemuseum gehangen. Elk jaar maken we van eentje een feestdagenkaart; ze vond het altijd belangrijk om dan kaarten te sturen.”

Rood

“Wanneer we in een winkel rode kleding zien, kijken we altijd of het iets voor ons mam is. Ze is telkens weer blij verrast wanneer ze haar kledingkast opendoet en overal rood ziet. Toen ze klein was, was dat al haar lievelingskleur. Voor haar eerste communie had ze een rode jurk, een witte wilde ze niet. In het dorp wordt ze niet voor niets ‘het rooi vrouwke’ genoemd.” ▶

“Als wij erbij zijn, drinkt ze lekker koffie en krijgt ze een ijsje, kroket of appeltaart”

Naar buiten

“Toen ze net hier woonde, leefde onze vader Toon nog en hij kwam elke middag. Hier had hij ook aanspraak, bijna een uitje. Hun dagelijkse rondje buiten hebben wij overgenomen. We gaan bijna altijd met haar naar buiten als het droog is, wandelen vaak naar het vaste bankje bij het kanaal, waar we ’s zomers een beetje picknicken met wat te drinken en iets lekkers. Komt er een boot voorbij, dan is het helemaal leuk. Wanneer we zien dat ze moe is, maken we een kort rondje. Ze was altijd al graag buiten, nu nog.

Het open deurbeleid is, denken wij, niet meer voor haar van toepassing. Ze zou het niet meer durven; zodra ze de deur uitstapt, is ze de weg al kwijt. In het begin was ze misschien wel naar huis gelopen. Wij zijn daar redelijk nuchter in. Toen ze nog thuis woonde, hebben we ook meegemaakt dat ze de weg naar huis niet meer kon vinden en was er altijd wel iemand die haar naar huis bracht. Mensen lopen niet in zeven sloten tegelijk en als iets niet mag, wil je het des te meer. Stel dat ons mam gaat dwalen?

Dan zouden we wel even ‘oe’ denken maar tegelijk; respect, zo’n avontuur aangaan. We hebben ook groot vertrouwen in mensen. Wanneer we in Den Bosch vlak bij het verzorgingshuis iemand zien lopen die twijfelend om zich heen kijkt, maken we ook een praatje.

In haar eentje naar buiten kan niet meer. In het begin waren we ons mam in Berkenstaete ook wel eens kwijt. Dan bleek ze gewoon in bed te liggen. Ja, ze had ook gevallen kunnen zijn, maar that’s life en je

kunt niet alles krampachtig dichttimmeren. Vanwege slikproblemen moeten haar eten en drinken zo veel mogelijk ingedikt en gemalen worden. Als wij erbij zijn, drinkt ze gewoon lekker koffie en krijgt ze een ijsje, kroket of appeltaart - dat is spelen met de regeltjes en ze houdt van lekkere dingen - maar we snappen dat niet iedereen op de afdeling in de gaten kan worden gehouden. Dat weten de medewerkers, daar hebben we het uitgebreid over in het jaarlijkse zorggesprek en we willen het risico nemen, de regie houden.” ■

Arno van Asten, kritische mantelzorger en pleitbezorger van betrokkenheid

Bestenaar Arno van Asten komt al ruim drie jaar elke dag in Kanidas, waar zijn echtgenote Tonny woont. Zijn betrokkenheid gaat veel verder dan alleen mantelzorgen.

Hij is ook lid van de gezamenlijke cliëntenraad van Kanidas en Nazareth, en vandaaruit vertegenwoordiger in de centrale cliëntenraad van Archipel: “En ik zit in de financiële commissie ervan; ik ben van huis uit een financiële man. Bovendien zit ik sinds kort in de redactieraad van dit mantelzorgmagazine en namens de CCR in de cliëntenraad van Archipel Thuis en Archipel Rinette.”

Samen onderweg

Vanzelfsprekend hebben informele en mantelzorg zijn bijzondere aandacht in deze functies: “Ik ben allang pleitbezorger van de betrokkenheid van en waardering voor familie en andere mantelzorgers. Onze cliëntenraad is ook standaard bij de halfjaarlijkse familiebijeenkomsten per afdeling. Ik ben blij dat Hanneke van der Meide sinds januari het project Informele zorg nieuw leven inblaast als programmaleider Samen Doen. Ik ben ook bij die projectgroep betrokken, vanuit de CCR. Goed om te zien dat alles rond informele zorg daarin bij elkaar wordt gebracht, want dat vind ik hard nodig. Iedereen vindt mantelzorg zo belangrijk, er is een Mantelzorgacademie met trainingen maar er is onvoldoende overzicht en doelgerichtheid. Het staat al zo lang op de agenda van de cliëntenraad! De projectgroep gaat nu de komende jaren de informele en mantelzorg vormgeven in de reis naar 2030, dus samen onderweg naar de zorg van morgen.” Ook in die hoedanigheid schuwt Arno

tegengas niet: “Soms klinkt er intern weerstand. Die proberen we weerwoord te geven en in te dammen. We willen samen naar één doel toewerken, maar dat is nog lastig. Het leeft nog niet op alle locaties. Een voorbeeld: informele zorg is ook ondersteuning in de huiskamer maar dat zou te veel prikkels geven. Familieleden willen juist graag helpen. Mantelzorg moet een vaste plek hebben in de hele organisatie en daarvoor komt nu erkenning. De titel ‘Samen Doen’ hadden we niet toepasselijker kunnen bedenken!”

Handje helpen

Arno spreekt uit eigen ervaring en hoort goed wat er leeft en speelt; hij kraakt kritische noten - maar wel uit betrokkenheid - over bijvoorbeeld koffieprijs, afgeschafte groepsapps en over echtparen die moeizaam bij elkaar op bezoek kunnen binnen de locatie waar beiden wonen. Hij ziet hoe het gaat in de huiskamers in Kanidas, waaronder die van zijn vrouw Tonny: “Het gaat om tientallen psychogeriatrische bewoners, meestal mensen met dementie. In die huiskamers is er ondersteuning bij ontbijt, lunch, avondeten, drankjes en fruit tussendoor, samen iets doen, tv kijken, mensen wegbrengen en ophalen. Maar niet alle diensten kunnen worden ingevuld. Dat kan wel met informele zorg, bijvoorbeeld helpen tijdens de lunch. Ik vind het belangrijker dat bewoners eten en dat er iemand is. Ik help regelmatig mee, andere familieleden ook, op een rustige manier. Dat zijn dus vertrouwde gezichten die heel blij zijn dat ze iets kunnen betekenen. Het gaat om de balans tussen prikkels, gezelligheid en kunnen bijdragen. Waarom mag of kan dat niet? Ik wil graag een appel schillen voor mijn vrouw; dat deed ik thuis

“We zijn echt geen bemoeials maar mantelzorgers en vrijwilligers met tijd”

ook. Bewoners kunnen dat ook nog zelf. Ze kunnen aardappels schillen, bestek afdrogen, helpen bij het koken; dan hebben ze ook de kookbeleving en ruiken het eten al. Ook dat is eigen regie. Als ik moet kiezen tussen thuis alleen eten of hier meehelpen, kom ik liever hier. Dan gaat alles door en wordt het een stukje gemakkelijker. We zijn echt geen bemoeials maar mantelzorgers en vrijwilligers met tijd die toegevoegde waarde hebben en graag serieus genomen willen worden. Maak daarom de gaten in de roosters bespreekbaar. Zolang het belang en de leefkwaliteit van de bewoners maar voorop staan.” ■

Alzheimer Café Eindhoven

Het Alzheimer Café is een maandelijkse bijeenkomst voor iedereen met een vorm van dementie en hun naasten. Een plek voor ontmoeting, informatie en steun. Je bent welkom om te luisteren, vragen te stellen en ervaringen uit te wisselen. Veilig, vertrouwd en laagdrempelig.

Kom je ook? Tweede helft 2026

15 Oktober 2026 start 19.00 uur!

Special ter ere van Wereld Alzheimer Dag : Krachtvoer

Een voorstelling over benadering van mensen met Dementie. Ook voor de collega's uit het vak.

19 Oktober 2026

Hulpmiddelen voor thuis

De organisatie Leef Samen en een ergotherapeut leggen uit uit welke hulpmiddelen er mogelijk zijn voor meer overzicht en veiligheid in huis.

16 November 2026

Positieve gezondheid

Positieve gezondheid is een bredere benadering van gezondheid, die met name kijkt naar wat iemands leven betekenisvol maakt.

14 December 2026

Mama is een Portret

Korte film, gemaakt door Josefien van Kooten toen ze ontdekte dat haar moeder Alzheimer had. Een intiem relaas van zoeken naar nabijheid, liefde en afscheid nemen.

Locatie: Parktheater Eindhoven, Kameleonzaal, Elzentlaan 50, 5615 CN Eindhoven

Tijd: Ontvangst vanaf 19:00 uur, programma start om 19:30 uur

Toegang: Gratis, geen aanmelding nodig

Contact: alzheimercafe.eindhoven@alzheimervrijwilligers.nl

De wisselende rollen van de mantelzorger

Als mantelzorger hebt u verschillende rollen, die ook nog eens kunnen veranderen. U hebt een persoonlijke relatie met uw partner, kind, familielid, vriend(in), al voordat de ziekte of beperking gaandeweg of plotseling toeslaat. Vaak begint uw ondersteuning met zaken als de financiën, gezelschap en begeleiding in het huishouden. Worden de gaten in het functioneren wat groter, dan wordt de mantelzorg die u wilt of moet bieden ook intensiever, al dan niet gecombineerd met thuiszorg en dagbesteding. U bent als mantelzorger ook expert; u kent uw naaste immers het beste. Pas als thuis wonen met hulptroepen helemaal niet meer gaat of onveilig wordt, kan verhuizen naar een zorglocatie ter sprake komen; dan krijgt u mogelijk te maken met een wachtlijst.

In al die verschillende fasen ervaart u verschillende negatieve en positieve aspecten van mantelzorgen. Het kan een dankbare taak zijn die mensen dichter bij elkaar brengt, maar ook zwaar en confronterend. U ziet uw dierbare veranderen, zelfstandigheid inleveren, afhankelijker worden. Hierdoor kunnen de onderlinge band maar ook de verschillende rollen veranderen. Die wisselende rollen én de intensiteit van de zorg kunnen emotionele impact hebben. En dan kunt u - en dat is soms lastig om toe te geven - zelf hulpvrager worden als u merkt dat u het emotioneel moeilijk hebt of overbelast raakt. U kunt alleen goed voor uw naaste blijven zorgen als u ook goed voor uzelf blijft

zorgen en leert omgaan met de benodigde aanpassingen; zo verhoogt u uw eigen draagkracht.

Uw rol na de verhuizing

Wanneer uw naaste naar een zorglocatie verhuist, proberen we zo goed mogelijk rekening te houden met de rollen die u heeft en wat voor u belangrijk is. U bent en blijft belangrijk in het leven van een zieke dierbare en u bent dus veel meer dan degene die 'op bezoek komt'. Uw rol als mantelzorger blijft ook nu cruciaal. Wat deed u in de thuissituatie? En wat wilt u graag (blijven) doen voor uw naaste die bij ons woont? Misschien vinden jullie beiden het prettig om bepaalde gewoontes of activiteiten ►

in stand te houden. We vinden het fijn als u kunt (blijven) helpen bij de verzorging van uw dierbare. We proberen uw rol zo veel mogelijk hetzelfde te houden en maken afspraken over wie wat doet in de zorg en ondersteuning. Dit bespreken we rond de verhuizing in het samen-doengesprek. U stelt samen met uw naaste, de arts en de contactverzorgende het Zorgleefplan op. De afspraken daarin worden regelmatig opnieuw besproken; de situatie van u of uw naaste kan nu eenmaal veranderen. Hebt u behoefte om even op adem te komen na de verhuizing? Dan is daar natuurlijk ruimte voor en kunt u activiteiten of ondersteuning later weer oppakken. Op deze manier doen we het écht samen.

De eerste periode: wennen en afspraken maken

Na de verhuizing start een wenperiode van zes weken voor de cliënt en de mantelzorgers. In die tijd observeert het team - dagelijkse medewerkers, arts en psycholoog - hoe het gaat, welke activiteiten uw dierbare interesseren, met welke medebewoners aansluiting is. U hebt een gesprek met de arts om informatie te ontvangen en afspraken over eventuele behandelingen te maken. Na de wenperiode is er een Multi Disciplinair Overleg (MDO) van alle betrokkenen, inclusief de eerste contactpersoon. Het Zorgleefplan dat wordt opgesteld, wordt na een half jaar geëvalueerd en zo nodig bijgesteld. Het MDO is minstens één keer per jaar, vaker indien gewenst of nodig. Vragen kunt u altijd stellen aan uw contactverzorgende.

Wat kan, mag en wilt u (blijven) doen voor uw dierbare?

Voor de verhuizing bent u steeds meer gaan doen in de verzorging en ondersteuning

van uw dierbare. Na de verhuizing kunt u, in overleg met de Archipelcollega's, zelf bepalen wat u wilt (blijven) doen, wat u samen met hen oppakt en wat u helemaal overdraagt aan hen.

Misschien wilt u na de wenperiode actief zijn in de huiskamer van de woongroep van uw dierbare of ondersteunen bij een activiteit? Bespreek dat met de collega's. U bent van harte welkom om te helpen rond het eten, samen koken, voorlezen, muziek maken, pannenkoeken bakken of iets anders.

Contact houden

- Contactverzorgende

Elke bewoner en familie heeft vanaf het begin een contactverzorgende als eerste aanspreekpunt. De contactverzorgende coördineert alles rondom het wonen, welzijn en de zorg, zoals vastgelegd in het Zorgleefplan, en informeert de andere collega's hierover. U kunt al uw vragen, wensen en behoeften met deze contactverzorgende bespreken: van de inrichting van de woonruimte tot de verzorging van uw dierbare. Hebt u meer tijd en rust nodig voor een gesprek? Maak dan een afspraak met uw contactverzorgende.

- Behandelaars

Hebt u vragen over de behandelingen van uw dierbare? De contactverzorgende kan voor u een afspraak regelen met bijvoorbeeld de fysiotherapeut of de specialist ouderengeneeskunde.

- Geestelijk verzorger

Elke Archipellocatie heeft een geestelijk verzorger. Hij of zij is er niet alleen voor onze cliënten, maar ook voor u; een luisterend oor en ondersteuning. U kunt via de contactverzorgende een eerste afspraak regelen. ►

“Kom
gerust eens
helpen”

- Elektronisch Cliënten Dossier

Alle informatie die van belang is voor het verzorgen en begeleiden van uw dierbare staat in het Elektronisch Cliënten Dossier (ECD), dat u kunt inzien via het Cliënten Portaal op de website.

Wie is wie?

Wie komt u behalve de contactverzorgende nog meer tegen in het dagelijkse zorgen en begeleiden van uw dierbare? Dat zijn deze collega's:

- Verzorgenden/verpleegkundigen zijn verantwoordelijk voor de dagelijkse persoonlijke verzorging van bewoners.
- Woonondersteuners werken in de huiskamer, zorgen voor sfeer en verzorgen het eten en drinken.
- Woonbegeleiders werken vooral in de huiskamer. Zij organiseren en coördineren ook de huiskameractiviteiten en jaarlijks terugkerende festiviteiten rond bijvoorbeeld feestdagen. Bij de woonbegeleider kunt u terecht met ideeën daarover.

- Medewerkers Doe & Deel organiseren en begeleiden de dagbestedingsactiviteiten binnen en buiten de locatie.
- Samen met de coach Doe & Deel stelt u de dagbesteding samen die past bij uw dierbare.
- Vrijwilligers zijn actief in de huiskamer, bij activiteiten of geven extra aandacht aan individuele bewoners.

Cliëntenraad

Archipel heeft de centrale cliëntenraad, die breed meekijkt en -denkt over wetten en regels, gebouwen en opleidingen. Elke locatie heeft ook een eigen cliëntenraad, met cliënten en familieleden of vertegenwoordigers van de cliënt. De cliëntenraden overleggen regelmatig met de raad van bestuur. Ze kijken en luisteren steeds mee als er beslissingen genomen worden die uiteindelijk ook u aangaan, zoals over eten, dagbesteding, veiligheid, hygiëne of geestelijke verzorging. U kunt contact leggen met de cliëntenraden via de infobalie / receptie van uw locatie. ■

Cliëntvertrouwenspersoon onvrijwillige zorg

Graag willen wij ons aan u voorstellen. Wij zijn Linda van Dongen en Petra Albers. Beiden zijn we werkzaam bij Stemgever als cliëntenvertrouwenspersoon onvrijwillige zorg (CVP) en verbonden aan Archipel. Onvrijwillige zorg gaat vaak over zaken die iemand moet, maar niet wil. Of juist wil, maar niet mag. Denk bijvoorbeeld aan cameratoezicht waar iemand het niet mee eens is of het belemmeren van de uitgang naar buiten.

Onvrijwillige zorg inzetten mag niet, tenzij er een ernstig nadeel (risico) is en het écht niet anders kan. De Wet zorg en dwang (Wzd) regelt dat cliënten die te maken krijgen met onvrijwillige zorg en hun wettelijk vertegenwoordigers recht hebben op ondersteuning van een CVP. Dit geldt voor cliënten bij wie sprake is van:

- Een psychogeriatrische aandoening zoals vasculaire dementie of Alzheimer.
- Niet-aangeboren hersenletsel (NAH), het syndroom van Korsakov en de ziekte van Huntington.
- Gerontopsychiatrische problematiek.
- Een verstandelijke beperking of Autisme Spectrum Stoornis (ASS).

Wat doet de cliëntvertrouwenspersoon onvrijwilliger zorg?

- Luisteren naar de vraag of het gevoel van onvrede.
- Informatie en uitleg geven over rechten.
- Helpen bij het organiseren van gesprekken tussen cliënt en de zorgverlener.
- Samen met cliënt gesprekken voorbereiden.
- Ondersteunen bij het stellen van vragen en verduidelijken van zaken in gesprekken.

- Ondersteunen bij een klachtenprocedure.
- Zo nodig doorverwijzen naar andere functionarissen.

Goed om te weten:

- Wij zijn onafhankelijk en staan naast de cliënt. Wij kunnen een cliënt helpen om vanuit een gelijkwaardige positie met de zorgaanbieder te communiceren.
- Wat een cliënt ons vertelt is vertrouwelijk. Wij zullen dan ook geen gegevens delen met andere partijen of contact opnemen met iemand zonder zijn toestemming. Uitzondering hierop zijn zaken die volgens de wet niet mogen of wanneer de cliënt of anderen gevaar lopen. Wij zullen dan eerst laten weten dat wij de informatie moeten delen en waarom.

De cliënt of vertegenwoordiger kan met ons in contact komen door een van ons te bellen, mailen of een Whatsapp bericht sturen.

- **Petra Albers:** 06 - 42 19 66 95
petraalbers@stemgever.nl
- **Linda van Dongen:** 06 - 42 05 48 84
lindavandongen@stemgever.nl ■

Petra Albers

Linda van Dongen

“Wij zijn onafhankelijk en staan naast de cliënt”

Archipel

Karel de Grotelaan 415
5654 NN Eindhoven

Archipel Servicepunt

T 040 215 8000
servicepunt@archipelzorggroep.nl
www.archipelzorggroep.nl